

Către Curtea de Apel Braşov,

Subsemnatul Goga Alexandru Silviu, (...), cu domiciliul procesual ales la Cabinet de Avocat Goga Alexandru Silviu în Braşov, str. Olteţ nr. 18, sc.A, ap.7, unde persoane însărcinate cu primirea corespondenţei sunt Goga Alexandru şi alţii, formulez prezenta

CERERE de CHEMARE în JUDECATĂ

În contradictoriu cu

Guvernul României, Palatul Victoria, Piaţa Victoriei nr. 1, Sector 1, Bucureşti, cod postal 011791 prin Prim ministru

Comitetul Naţional pentru Situaţii de Urgenţă - Palatul Victoria, Piaţa Victoriei nr. 1, Sector 1, Bucureşti, cod postal 011791 reprezentată legal prin Preşedinte vice prim ministru pentru securitate naţională

Prin care vă solicit

Anularea integrală sau parţială a Hotărârii CNSU nr. 16 din 10.03.2021 şi anexele acesteia şi emiterea unui alt HCNSU care să cuprindă măsuri graduale de combatere a COVID 19 fără limitarea dreptului de circulaţie pentru subsemnatul în intervalul 22 – 5 condiţionat de o declaraţie pe proprie răspundere.

Pentru următoarele considerente:

Aspecte de formă:

Aceasta este semnată de PREŞEDINTELE COMITETULUI NAŢIONAL PENTRU SITUAŢII DE URGENŢĂ PRIM-MINISTRU FLORIN-VASILE CÎŢU

Însă conform art. 1 alin 2) din HG 94/2014 Comitetul national are ca președinte pe Viceprim ministru pentru Securitate națională, deci hotărârea a fost semnată de către o persoană care nu are această calitate.

Iar, dacă actul administrativ a fost semnat de către o persoană care nu are această calitate înseamnă că este afectat de o cauză de nulitate absolută.

Aspecte de fond:

1. Încalcă art. 1 alin 2 din Legea 55/2020 – măsurile restrictive de drepturi nu respectă principiul egalității de tratament juridic și art. 53 di Constituția României.
2. Prelungirea stării de alertă nu a ținut cont în mod cumulativ de factori de risc enumerați la art. 3 alin 4, deoarece nu se face vorbire în HCNSU atacată și nu am cunoștință de anchete care să întărească motivația extinderii intervalului orar de interzicere a circulației pe timpul nopții. .
3. În conformitate cu art. 5 alin 3 lit b) se poate dispune restrângerea sau interzicerea circulației persoanelor și vehiculelor în intervalele orare stabilite – dar nu se arată ce intervale și pe ce teme se selectează intervalele orare.¹.
4. NU a existat o reevaluare potrivit art. 93 a analizei factorilor de risc prevăzută la art. 2.

¹ Principiul legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile și în același timp precise și previzibile în aplicarea lor, astfel cum reiese din jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 5 ianuarie 2000, pronunțată în Cauza Beyler împotriva Italiei, paragraful 109, și Hotărârea din 8 iulie 2008, pronunțată în Cauza Fener Rum Patrikligi împotriva Turciei, paragraful 70). Din această perspectivă, principiul legalității implică o obligație pozitivă a legiuitorului de a reglementa prin texte clare și precise. Cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exactitatea soluției legislative alese și la limbajul folosit, în timp ce previzibilitatea legii privește scopul și consecințele pe care le antrenează.

5. Din contră, de la data instituirii stării de alertă și până în prezent, numărul vaccinațiilor împotriva COVID a crescut constant – fapt notoriu .
6. Insuficienta motivare a actului administrativ atacat²
7. Încălcarea Constituției României – dreptul la libera circulație, dreptul la viață intimă³
8. Încălcarea principiului legalității⁴ și oportunității

² Curtea de Apel București a hotărât că motivarea unei decizii administrative nu poate fi limitată la considerente legate de competența emitentului ori la temeiul de drept al acesteia, ci trebuie să conțină și elementele de fapt care să permită, pe de o parte, destinatarilor să cunoască și să evalueze temeiurile deciziei, iar pe de altă parte, să facă posibilă exercitarea controlului de legalitate. În acest sens, nemotivarea deciziei de eliberare din funcția publică reprezintă o cauză de nulitate a acesteia, întrucât obligația motivării actului administrativ reprezintă o cerință de legalitate, acceptată atât pe plan intern, cât și la nivel comunitar, constituind o garanție împotriva arbitrariului. (Decizia nr. 2973 din data de 10 septembrie 2012 pronunțată în recurs de Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal având ca obiect anulare decizie de eliberare din funcția publică)

³ Apreciem că trebuie făcute unele precizări liminare în legătură cu corelația dintre art. 53 și art. 115 alin. (6) din Constituție, care se impun cu atât mai mult cu cât jurisprudența Curții Constituționale în materie nu este coerentă. Astfel, art. 53 din Constituție permite doar cu titlu excepțional restrângerea exercițiului (și nu a existenței) unor drepturi, numai dacă se impune și este necesară într-o societate democratică, exclusiv pentru cauzele expres și limitativ enumerate în text și numai cu respectarea strictă a tuturor condițiilor acolo enumerate. Între aceste condiții se numără și aceea ca o astfel de măsură excepțională să fie stabilită numai prin lege. Interpretarea dată de Curtea Constituțională conceptului de „lege” din art. 53 din Constituție a variat în timp: înainte de revizuirea Constituției (în 2003) acesta includea legile adoptate de Parlament și actele de delegare legislativă adoptate de Guvern, după revizuirea Constituției acesta a vizat exclusiv legile adoptate de Parlament. Deși nu este prevăzută explicit, din ansamblul condițiilor impuse legiuitorului atunci când acesta dorește să recurgă la restrângerea exercițiului unor drepturi și, mai ales, din caracterul excepțional al unor astfel de situații și de măsuri rezultă o condiție suplimentară, anume faptul că o astfel de măsură trebuie să fie limitată în timp și să înceteze de îndată ce a încetat și cauza care a determinat-o.

⁴ exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege. În ceea ce privește conceptul de „lege”, Curtea Constituțională a reținut că acesta are mai multe înțelesuri, în funcție de distincția ce operează între criteriul formal sau organic și cel material. Potrivit primului criteriu, legea se caracterizează ca fiind un act al autorității legiuitoare, ea identificându-se prin organul chemat să o adopte și prin procedura ce trebuie respectată în acest scop. Criteriul material are în vedere conținutul

9. Încălcarea principiului proporționalității și separației puterilor în stat ⁵

Pentru următoarele considerate:

Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât că dacă un act administrativ este amplu motivat, a analiza în ce măsură motivarea este sau nu lacunară și de natură a determina concluzia emitentului ori dacă motivarea este sau nu corectă, presupune o analiză a fondului cauzei

reglementării, definindu-se în considerarea obiectului normei, respectiv a naturii relațiilor sociale reglementate. În ceea ce privește ordonanțele Guvernului, Curtea a reținut că, elaborând astfel de acte normative, organul administrativ exercită o competență prin atribuire care, prin natura ei, intră în sfera de competență legislativă a Parlamentului. Ca atare, rolul puterii legiuitoare nu poate fi deturnat prin posibilitatea oferită Președintelui de prevederile legale criticate de a edicta, prin decretul de instituire a stării de urgență sau a stării de asediu, dispoziții imperative privind modalitatea concretă de restrângere a drepturilor și a libertăților constituționale.

⁵ [Art. 115 alin. \(6\) din Constituție](#) susține interpretarea dată [art. 53](#) de Curtea Constituțională după revizuirea [Constituției](#), în sensul că restrângerea exercițiului unor drepturi nu este posibilă pe calea actelor de delegare legislativă de vreme ce ordonanțele de urgență nu sunt expres menționate în [art. 53](#) și nici nu pot afecta „în sens negativ“ (a se vedea [Decizia nr. 1.189/2008](#)) „drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de [Constituție](#)“. Deși nici [art. 115 alin. \(6\) din Constituție](#) nu prevede explicit, din înseși natura juridică și regimul juridic ale ordonanțelor de urgență rezultă același caracter limitat în timp al măsurilor ce pot fi adoptate, și anume până la aprobarea sau respingerea lor de către Parlament. Numai că, în cazul afectărilor „negative“ interzise implicit de [art. 115 alin. \(6\) din Constituție](#), cel puțin la nivel teoretic, ar exista posibilitatea confirmării lor de către Parlament prin legea de adoptare, ceea ce ar face posibilă o afectare „în sens negativ“ permanentă și nu limitată în timp a respectivelor drepturi fundamentale, de vreme ce legile, ca regulă generală, nu sunt acte normative cu aplicabilitate limitată în timp. Altfel spus, printr-o eventuală nerespectare a [art. 115 alin. \(6\) din Constituție](#) ar deveni posibilă nu doar o restrângere permanentă a exercițiului unor drepturi, ci chiar o limitare - neîngrădită din perspectivă temporală - a conținutului ori afectarea înseși existenței unor drepturi sau libertăți fundamentale. Prin urmare, [art. 115 alin. \(6\) din Constituție](#) a stabilit o interdicție nu doar pentru Guvern de a nu afecta „în sens negativ“ drepturi și libertăți fundamentale, ci - indirect - și o interdicție pentru Parlament de a nu face ceea ce oricum îi este interzis prin [art. 53 din Constituție](#), anume să nu afecteze „în sens negativ“ pe termen nelimitat drepturi sau libertăți fundamentale. De aceea, chiar și atunci când Parlamentul ar aproba o ordonanță de urgență care ar fi încălcat exigențele [art. 115 alin. \(6\) din Constituție](#) în privința „afectării negative“ a drepturilor fundamentale, el nu poate acoperi acest viciu ontologic intrinsec al ordonanței de urgență pentru că și-ar depăși propria competență - limitată de [art. 53 din Constituție](#) - dacă ar „afecta negativ“, adică ar restrânge exercițiul sau conținutul ori ar atinge chiar existența unor drepturi sau libertăți pe termen nelimitat.

Teoria actului administrativ normativ infralegal

Realitatea juridică actuală indică o tendință crescută a administrației române în adoptarea de acte administrative normative prin care se dorește reglementarea unor domenii variate atât de interes local, cât și național, precum cele ale organizării unor instituții, stabilirii unor taxe locale, competențe fiscale sau proceduri interne, cu **consecința limitării unor drepturi** sau protejării altora.

Această tendință este determinată, pe de o parte, de procesul lent și anevoios de adoptare a legilor de către Parlament iar, pe de altă parte, de tendința administrației de a lămuri, explica și interpreta lacunele, necorelările sau redactarea neclară și defectuoasă a legii sau de “a adapta“ legile în interesul propriu.

Expansiunea administrației publice este justificată și de creșterea și diversitatea serviciilor publice. Statul român este unul social și este obligat să intervină pentru satisfacerea nevoilor individuale sau colective ale persoanelor în sensul protejării acestora de riscurile sociale privind boala, sărăcia, șomajul sau pentru protecția minorilor ori a persoanelor defavorizate.

Din perspectiva statului de drept, administrația nu poate acționa decât pentru executarea legii sau prin adoptarea de acte de legiferare secundare, respectiv numai în baza unei abilitați legislative exprese și nu poate acționa contra legii. Statul de drept presupune ca actul administrativ normativ să fie conform legii și, în consecință, actul administrativ normativ nu poate fi adoptat decât în temeiul unei dispoziții legale. Fiind subsecvent legii el nu poate interveni decât dacă organizează aplicarea unei legi. Spre deosebire de actul administrativ normativ, cel individual execută în concret legea, este subsecvent în egală măsură acesteia, dar și actului administrativ normativ, în situația în care acesta din urmă îl autorizează. Pe de altă parte, actul administrativ normativ nu poate să adauge norme juridice contrare legii, orice act administrativ care reglementează primar și nu subsidiar legii, trebuind înlăturat din ordinea juridică.

Principiul ierarhiei normative impune ca actele administrative normative să respecte anumite cerințe impuse de norma legală superioară. Este necesar ca acestea să îndeplinească anumite criterii formale în ceea ce privește competența autorității publice emitente sau procedura legală care autorizează adoptarea sa. Aceste condiții fiind îndeplinite, actul poate fi considerat ca valid și își produce efectele obligatorii.

Pe de altă parte, actele administrative normative trebuie să fie conforme, în ceea ce privește conținutul lor, cu norma juridică superioară.

Acest raport de conformare nu trebuie să privească doar dispoziția legală în temeiul căreia actul a fost adoptat, ci întregul sistem legislativ privit în ansamblu, inclusiv legea supremă Constituția. Prin urmare, chiar dacă actul din punct de vedere formal este valid, conținutul său material trebuie să fie edictat astfel încât să producă efecte juridice care nu încalcă ordinea de drept. Validitatea și conformitatea normelor administrative cu norma legală superioară trebuie privită în dublu sens. În ordinea juridică nu pot exista acte administrative legale ca formă, dar care să fie contrare Constituției și actelor legislative ca substanță materială și nici acte administrative informale, oricât de justificate și bine intenționate ar fi reglementările stabilite de administrația publică. Din perspectiva trăsăturilor pe care le-am prezentat, actul administrativ normativ reprezintă un act juridic al administrației, adoptat în regim de putere publică, care conține dispoziții normative, cu caracter de repetabilitate, fiind supus regulilor de publicitate pentru a fi adus la cunoștința subiecților de drept.

Actul administrativ nu trebuie să fie conform numai actului legislativ superior în aplicarea sau executarea căruia a fost adoptat sau emis, ci conformitatea trebuie să existe în raport cu întreaga legislație în vigoare, inclusiv cu Constituția. Legalitatea specifică actului administrativ presupune îndeplinirea unor condiții legale de a căror îndeplinire depinde edictarea valabilă a actului juridic și producerea de efecte juridice ce au fost avute în vedere de autoritatea publică. Aceste elemente de legalitate sunt diverse și privesc îndeplinirea unor norme legale ce au în vedere fie aspecte de fond ale actului, interne, fie forma externă a actului.

Adoptarea unui act administrativ cu caracter normativ presupune mai întâi verificarea de către autoritatea publică a competenței legale ce i-a fost delegată. La adoptarea actului trebuie avut în vedere rolul și locul instituției publice în structura generală a administrației. Această poziționare a instituției reflectă principiul ierarhiei actelor normative, care impune actului adoptat să fie conform tuturor actelor juridice cu forță juridică superioară, de la Constituție și legi până la acte administrative normative adoptate de un organ administrativ cu rang mai înalt. Administrația publică trebuie, de asemenea, să respecte condițiile de formă și de procedură, condiții formale ale actului ce privesc aspectul exterior al acestuia.

Toate aceste condiții de legalitate necesare pentru adoptarea valabilă a actului administrativ normativ nu sunt decât reflectarea principiului legalității, care conduce și determină activitatea administrației publice, astfel că ele urmăresc în esență un singur aspect ca actul să respecte normele legale în vigoare ce sunt edictate în acest sens. Pe de altă parte, respectarea condițiilor de legalitate nu exclude o anumită doză de oportunitate de care se bucură administrația în realizarea competențelor sale, atribuții în care actul administrativ are un rol dominant. Am apreciat că putem privi oportunitatea ca atributul administrației, ca în limitele legii astfel cum puterea legislativă a hotărât, să poată opta între două sau mai multe modalități de acțiune, de comportamente juridice care să aibă drept consecință adoptarea unui act administrativ în formele și condițiile legii. În opinia noastră oportunitatea actului administrativ depinde de momentul adoptării acestuia, de cazurile specifice în care trebuie să se aplice, de condițiile culturale și sociale în care actul administrativ produce efecte juridice și de conformitatea cu interesul public garantat sau protejat de lege. Oportunitatea reprezintă puterea administrației, marja de libertate în care trebuie să acționeze autoritatea

În altă ordine de idei, oportunitatea este o caracteristică ce își pune amprenta în primul rând asupra actelor administrative cu caracter normativ, când autoritatea publică, în exercitarea dreptului de apreciere sau a celui de inițiativă administrativă, poate decide să acționeze într-o anumită manieră în condițiile legale care stabilesc această competență. Trebuie subliniat că oportunitatea nu este o putere discreționară absolută, astfel că condițiile de legalitate pe care trebuie să le îndeplinească un act administrativ pentru a fi valabil și să poată produce efecte juridice, toate aceste elemente, condiții de legalitate, constrâng oportunitatea.

Cu cât acestea sunt mai numeroase cu atât libertatea de mișcare, de apreciere juridică a administrației este mai mică. Dar autoritatea publică nu este un organ amorf, fără voință, care pune în aplicare rigid normele legale. Pentru aducerea la îndeplinire a unei legi, prin aceasta înțelegând morala comunității consfințită într-o normă de drept, administrația trebuie să aibă voință proprie, una la fel de umană care să înțeleagă scopul legii. Prin urmare, administrația trebuie să aibă o anumită putere de apreciere, o marjă de interpretare a realităților juridice cu care se confruntă. Ea nu trebuie dusă la extrem și pentru acest lucru, prin norme legale sunt stabilite limitele exercitării oportunității. În practica administrativă

sunt cazuri care permit administrației revocarea propriile acte pe motiv de inoportunitate, în virtutea principiului revocabilității actelor administrative.

În ceea ce privește binomul legalitate – oportunitate și oportunitate, element de legalitate sau nu a actului administrativ, reținem că judecătorul de contencios administrativ are competența de a cenzura actele administrative din punctul de vedere al oportunității, dar acest lucru se poate realiza doar în cazurile în care doar legea îi permite acest lucru, respectiv în situațiile în care neoportunitatea rezultă dintr-o normă legală. Controlul jurisdicțional al actelor administrative nu este la fel de extins ca cel administrativ exercitat de către autoritate, astfel că putem avea cazuri în care administrația își revocă propriile acte, iar instanța nu poate să le anuleze, cazul cel mai elocvent fiind cel al actelor administrative cu caracter normativ. Considerăm că soluția în această problemă a legalității – oportunitate nu trebuie să primească o rezolvare prin extinderea controlului exercitat de judecătorul de contencios, ci prin constrângerea dreptului de apreciere al administrației prin diferite norme legale care să sancționeze abuzul și prin limitarea dreptului autorității de a își revoca propriile acte. Revocabilitatea actelor administrative trebuie să aibă ca limită securitatea raporturilor juridice și din această perspectivă administrația nu trebuie să aprecieze și să reaprecieze perpetuu situații juridice prin emiterea unor acte administrative cu conținut diferit sau contrar.

Acțiunea în contencios administrativ prin care se contestă un act administrativ normativ este o acțiune în realizarea dreptului care se întemeiază pe ipoteza existenței unei vătămări a unui drept sau interes legitim subiectiv. Reprezintă o acțiune personală, care se întemeiază pe un interes privat, legiuitorul reglementând în mod expres ca regulă un contencios subiectiv. Acțiunea în contencios administrativ nu se deosebește de contenciosul judiciar de drept comun, fiind un contencios subiectiv ce are în prim plan protecția unui drept sau interes legitim personal.

În cadrul acțiunii judiciare formulată împotriva unui act administrativ normativ, instanța de judecată poate dispune, ca soluții judiciare anularea în totalitate sau în parte a respectivului act administrativ. Pe lângă aplicarea sancțiunii anulării actului administrativ, care intervine pentru cauze de nulitate ale actului administrativ, anterioare sau concomitente momentului adoptării actului, instanța de judecată poate dispune obligarea autorității publice să emită anumite acte juridice de natură administrativă. De asemenea, judecătorul de contencios poate să dispună obligarea autorității administrative publice la

îndeplinirea unei sarcini pe care aceasta trebuie să o realizeze potrivit competențelor, sarcină care intră în categoria generic denumită operațiune administrative

Reținem că contenciosul constituțional exercitat pe calea excepției de neconstituționalitate este limitat la legile adoptate de către Parlament și ordonanțele emise în virtutea delegării legislative, deci este avută în considerare noțiunea de lege în sens restrâns. Prin urmare, actele administrative infralegale normative nu pot face obiectul excepției de neconstituționalitate în fața Curții Constituționale. Numai instanțele de contencios administrativ sunt competente să constate nelegalitatea/neconstituționalitatea unor acte administrative cu caracter normativ, privite în primul rând ca formă. Dacă o autoritate publică încalcă acest formalism al ierarhiei normative și adoptă acte normative din sfera de competență a altei autorități, această disfuncționalitate nu trebuie să se transfere pe planul organelor și procedurilor de control constituțional/judiciar.

Instanța de contencios administrativ are plenitudine de jurisdicție cu privire la controlul actelor administrative, situație avantajoasă pentru subiecții de drept deoarece accesul persoanelor la instanța specializată de contencios constituțional nu este unul direct, ci unul indirect pe calea excepției de neconstituționalitate, în timp ce actele administrative cu caracter normativ, pot fi atacate, direct la instanță și fără limită de timp, acțiunea fiind imprescriptibilă.

Solicit ca onorata Curte de Apel Brașov să facă și controlul de constituționalitate a actului administrativ atacat deoarece HCNSU nu poate face obiectul unei excepții de neconstituționalitate.

În fapt,

În adoptarea Hotărârii care face obiectul prezentei acțiuni, lipsește o anchetă, care ar trebui să demonstreze legătura de cauzalitate dintre riscul de răspândire și îmbolnăvire cu virusul COVID-19 și necesitatea ca să se extindă restricția pe timp de noapte de la 23, la orele 22. Nu există nici un fel de dovadă din care să rezulte că virusul este mai activ noaptea. Deci ce legătură are pandemia/îmbolnăvirea cu noaptea?

Drepturile fundamentale cf. art. 53 Constituție pot fi restrânse numai prin lege.

Care mai rămâne diferența între cetățenii de rând liberi și de exemplu persoanele în arest la domiciliu sau încarcerate, dacă între 22 și 5 putem ieși din casă doar pentru motive limitate și doar cu declarații pe propria răspundere care ne încalcă o multitudine de drepturi fundamentale.

Curtea retine că Avocatul Poporului formulează mai multe critici de neconstituționalitate, susținând că (i) în lipsa reglementării la nivelul legislației primare a definiției stării de alertă și a limitelor instituirii stării de alertă, ingerința generată de această stare poate viza drepturi fundamentale, respectiv dreptul la libertate individuală, dreptul la liberă circulație, dreptul la viață intimă, familială și privată, libertatea întrunirilor, munca și protecția socială a muncii, libertatea economică și altele, cu încălcarea prevederilor art. 1 alin. 5 și art. 53 din Constituție, (ii) dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 permit dispunerea unor măsuri de restrângere a exercițiului unor drepturi fundamentale prin acte administrative (regulamente, planuri, programe sau documente operative aprobate prin decizii, ordine ori dispoziții) emise de organe eminate administrative, ceea ce contravine art. 1 alin. (4) și (5), art. 53 și art. 61 alin. (1) din Constituție, și (iii) actul normativ criticat nu respectă condiția privind proporționalitatea măsurii restrângerii exercițiului unor drepturi și libertăți prin lipsa unui termen-limită pentru declararea stării de alertă, cu încălcarea art. 53 alin. 2 din Constituție.

Curtea reține: ”89. Prin urmare, cu privire la critica ce vizează posibilitatea dispunerii de măsuri restrictive în privința unor drepturi fundamentale prin acte administrative, Curtea retine că acțiunile și măsurile dispuse pe durata stării de alertă, în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 nu pot viza drepturi sau libertăți fundamentale. De asemenea, Curtea constată că

legiuitorul delegat nu poate delega la rândul său unei autorități/entități administrative ceea ce el însuși nu deține în competență. Așa cum Curtea a statuat în mod constant, din coroborarea normelor constituționale cuprinse în Art. 53 alin. (1) și în art. 115 alin. (6) rezultă că afectarea/restrângerea drepturilor sau libertăților fundamentale nu se poate realiza decât prin lege, ca act formal al Parlamentului.

Conceptul de stare de alertă este definit în art. 2 din lege, prin acesta înțelegându-se ” *răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății.* „

În măsura în care legiuitorul a stabilit că starea de alertă se instituie prin hotărâre a Guvernului, a stabilit atribuții ale Guvernului în legătură cu starea de alertă și acte pe care Guvernul le adoptă în exercitarea atribuțiilor menționate, **toate acestea nu pot fi decât în limitele Constituției**. Sub acest aspect, Curtea Constituțională a statuat de principiu în jurisprudența sa că „**prin nicio lege nu se poate stabili** ori înlătura, prin extindere sau restrângere, **o competență a unei autorități, dacă o asemenea acțiune este contrară dispozițiilor ori principiilor Constituției**” (Decizia nr. 127 din 27 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 18 aprilie 2003).

Normele constituționale nu disting însă în privința hotărârilor Guvernului în funcție de obiectul acestora. Astfel fiind, **în lipsa unui regim constituțional derogator pentru hotărârile Guvernului prin care se instituie starea de alertă, nu se poate conferi, prin acte infraconstituționale, un asemenea regim cu caracter de excepție**. Ca urmare, **hotărârea Guvernului prin care se instituie starea de alertă poate fi doar un act administrativ normativ, deci un act de reglementare secundară care pune în executare un act de reglementare primară**.

Hotărârile Guvernului se emit numai pentru „organizarea executării legilor” [art. 108 alin. (2) – Actele Guvernului din capitolul III – Guvernul]. În ceea ce privește hotărârile Guvernului, tocmai în considerarea naturii lor juridice, **legiuitorul constituant a prevăzut competența de control a**

instanțelor de judecată. Sub acest aspect, Curtea Constituțională a reținut că separația puterilor în stat nu înseamnă lipsa unui mecanism de control între puterile statului, ci dimpotrivă, presupune existența unui control reciproc, precum și realizarea unui echilibru de forțe între acestea. **Actele puterii executive sunt cenzurate pe calea contenciosului administrativ** (Decizia nr. 594 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 18 iunie 2008) art. 1 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 stabilește că „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public”.

Potrivit Art. 1 din Legea nr. 55/2020:

„Prezenta lege are ca obiect instituirea, pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, a unor măsuri temporare și, după caz, graduale, în scopul protejării drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, inclusiv prin restrângerea exercițiului altor drepturi și libertăți fundamentale.

*(2) Măsurile restrictive de drepturi prevăzute în prezenta lege, precum și, după caz, cele de renunțare sau de relaxare a acestora se dispun **cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.**”*

De asemenea, se reține că atât timp cât legea prevede aplicarea cu prioritate de măsuri restrictive graduale și proporționale, luarea efectivă a acestora trebuie să aducă, pe cât posibil, o cât mai mică atingere drepturilor constituționale ale persoanelor în cauză și trebuie să respecte egalitatea de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.

Dreptul meu la libera circulație și viață intimă este restrâns disproporționat în intervalul 22 seara, 5 dimineața, deoarece nu există vreo anchetă epidemiologică sau de altă natură care să dovedească că o astfel de măsură duce la combaterea luptei cu COVID 19. Arăt că nu sunt împotriva măsurilor de precauție, prevenție și combatere a bolilor și nu urmăresc zădărnicierea

combaterii acestei boli cumplite și a pandemiei, ci doar urmăresc să îmi apăr dreptul constituțional la viața privată și intimă și dreptul de a circula liber în intervalul 22 și 5 dimineața fără declarație.

Ce se așteaptă de la noi? Obligăm oamenii sănătoși, și chiar vaccinați să rămână izolați chiar și în perioada primăverii și verii în care din punct de vedere cosmic, lumina dăinuie mult și după ora 22, să stăm închiși în casă și să nu ne putem bucura de temperaturile în creștere.

Dacă în timpul zilei ni se recomandă teleducă și munca de acasă, iar subsemantul fiind avocat de profesie și neputând desfășura în astfel de modalități profesia, nu îmi rămâne decât seara timp să călătoresc, să mă plimb în natură și să mă bucur de viață, restricționată așa cum e.

Aceasta este critica principală a actului administrativ.

Înțeleg că alte țări au luat și măsuri mai drastice precum lockdown – stare de urgență permanentă sau ora 18:00 dar acesta nu este temei pentru Guvernul României să procedeze la fel în mod arbitrar și fără niște explicații coerente și concrete.

În motivarea cererii aratăm că la data de 18.05.2020 a intrat în vigoare Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID -19 (denumită în cele ce urmează „Legea 55/2020”) și în aceeași zi Guvernul României a adoptat Hotărârea de Guvern nr. 394 din data de 18.05.2020

împreună cu anexele acesteia (denumită în cele ce urmează „Hotărârea de Guvern sau HG.”).

În preambulul Hotărârii de Guvern se precizează că aceasta a fost adoptată în conformitate cu prevederile art.

108 din Constituția României republicată și al art. 3, art. 4, art. 6 și art. 71 alin. (1) din Legea 55/2020 cu scopul de a da asigurare un răspuns amplificat la situația de urgență determinată de răspândirea noului coronavirus.

Încă din preambulul hotărârii atacate, emitentul, încalcă în mod voluntar principiul proporționalității restrângerilor de drepturi și libertăți constituționale, de vreme ce nu își propune să ia măsuri adecvate situației (neoficial) epidemice, ci măsuri amplificate, adică disproporționate atât în raport de precedenta stare de alertă care conținea mai puține și mai laxe restricții de drepturile și libertăți decât conține actuala stare de alertă declarată în data de 18 mai și prelungită zicem NOI – nelegal în data de 10.03.2021 cu introducerea unei noi restricții

În principal vizez nelegalitatea, netemeinicia, disproporția **Prelungirea restricției de circulație de la 23-5, la intervalul 22-5.**

Care este motivul real pentru care subsemnatul (vaccinat cu ambele doze de vaccin anti-covid) nu aș putea să circulez fără declarație pe proprie răspundere în intervalul 22-5. Care este diferența dintre 23-5 ca acest organism CNSU să decidă extinderea restricției?

În cuprinsul acestor anexe sunt reglementate nelegal și anti-constituțional restricții ale drepturilor și libertăților fundamentale garantate prin Constituție

Actul atacat este ilegal în integralitatea sa întrucât, în primul rând, este emis în temeiul unei legi neconstituționale în ansamblul său (și ne referim la Legea nr. 55/2020) și, în al doilea rând, este adoptat cu încălcarea flagrantă a prevederilor art. 53 din Constituția

Totodată, actul normativ atacat contravine dispozițiilor obligatorii statuate în două decizii recente ale Curții Constituționale, recte, Decizia nr. 152/2020 și Decizia nr. 157/2020.

Interesul reclamantului subsemnat în promovarea prezentei acțiuni este justificat de faptul că prin îmi sunt încălcate drepturi și libertăți fundamentale garantate de către Constituție, din rândul cărora voi concretiza cu exemple în cele ce urmează, cât și de faptul că, în sine, parte din măsurile adoptate sunt disproporționate și inutile

Prezenta cerere de chemare în judecată este exceptată de la procedura instituită de dispozițiile art. 7 din Legea 554/2004 în ceea ce privește obligativitatea parcurgerii procedurii prealabile

Având în vedere că actul administrativ aatacat a intrat in circuitul civil și a produs efecte juridice, înseamnă că, în conformitate cu art. 7 alin. (5) din Legea 554/2004, nu este obligatorie plângerea prealabilă, acțiunea în anulare, , în temeiul art. 15 din Legea nr. 554/2004, putând fi introduse direct la instanța de contencios administrativ.

De asemenea, în data de 13.05.2020, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate formulată de Avocatul Poporului și a constatat că dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Națioanl de Management al Situațiilor de Urgență sunt

constituționale în măsura în care acțiunile și măsurile dispuse pe durata stării de alertă nu vizează restrângerea

exercițiului unor drepturi sau a unor libertăți fundamentale ; or, în cazul de față, Hotărârea de Guvern instituie

restricții în ceea ce privește o sumedenie drepturi și libertăți garantate prin Constituție, cum ar fi dreptul la viață,

precum și dreptul la integritate fizică și psihică, libertatea individuală, libera circulație, viața intimă, familială și

privată, dreptul la învățătură, dreptul la ocrotirea sănătății si libertatea întrunirilor;

(ii) drepturile și libertățile constituționale pot fi limitate în exercițiul lor numai pentru cazuri justificate de

necesitatea înlăturării unei calamități naturale ori a consecințelor unui dezastru sau ale unui sinistru deosebit de

grav; nu exista, în mod oficial, o stare de epidemie, deci nici calamitate naturală; de asemenea, nu exista un

dezastru ale cărei consecințe să fie înlăturate prin starea de alerta,

(iii) măsurile luate prin Hotărârea CNSU sunt disproporționate în raport de situația faptică pe care intenționează să o îndepărteze, lucru care reiese în mod evident nu numai din scăderea vizibilă a cazurilor de infectare în raport de perioada stării de urgență, ci și din faptul că starea de urgență este, în ordinea gravității, mai severă decât starea de alertă.

Fără a antama aspecte care vor face obiectul unei viitoare sesizări de neconstituționalitate

Natura politică a hotărârii Guvernului care instituie starea de alertă rezultă din dispozițiile art.2 din Legea

organică nr.55/2020, care sunt în sensul că „Starea de alertă reprezintă răspunsul la o situație de urgență de

amplare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu

de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și

necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului

înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății.”

potrivit art.36 Cod pr.civ., „calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului

juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății. Existența sau inexistența drepturilor și a obligațiilor

afirmate constituie o chestiune de fond.”

Calitatea procesuală presupune, potrivit doctrinei de specialitate, justificarea dreptului sau interesului unei

persoane de a participa ca parte în procesul civil. Altfel spus, calitatea procesuală presupune existența unei

identități între persoana reclamantului și persoana care este titularul dreptului în raportul juridic dedus judecării (calitate procesuală activă) și, pe de altă parte, între persoana pârâtului și cel obligat în același raport juridic (calitate procesuală pasivă).

În concluzie, calitatea procesuală pasivă presupune existența unei identități între persoana pârâtului și cel care este subiect pasiv în raportul juridic dedus judecării.

Totodată, potrivit art.40 alin.(1) Cod pr.civ., „(...) în cazul lipsei calității procesuale sau a interesului, instanța va respinge cererea ori apărarea formulată ca fiind făcută de o persoană sau împotriva unei persoane fără calitate ori ca lipsită de interes, după caz.”

Dispozițiile art. 7 alin. 1 ale Legii 554/2004 stabilesc: „*Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual care i se adresează trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia .*” , iar dispozițiile art. 7 alin. 1 stabilesc : „*În cazul actului administrativ normativ, plângerea prealabilă poate fi formulată oricând .*

Reiese astfel că înainte de a se adresa instanței cu o acțiune în contencios administrativ subiectiv având ca obiect anularea unui act administrativ (individual sau normativ), persoana vătămată are obligația de a solicita

mai întâi revocarea sau după caz modificarea, în tot sau în parte a actului administrativ.
Procedura prealabilă este o condiție de admisibilitate a acțiunii civile fiind reglementată cu caracter general de prevederile art. 193 Cod proc. civ . Aceste dispoziții sunt aplicabile și materiei contenciosului administrativ în raport de conținutul dispozițiilor art. 28 alin. 1 din Legea 554/2004 .

Rațiunea existenței acestei obligații are la bază:

- oferirea posibilității persoanelor vătămate prin acte administrative de a solicita revocarea actelor administrative fără concursul instanței de judecată ;
 - caracterul revocabil al actului administrativ astfel că se dă posibilitatea autorității emitente, sau după caz organului ierarhic superior, de a reanaliza și eventual revoca actul administrativ;
- Reclamantul a arătat în mod expres faptul că nu a realizat procedura prealabilă prevăzută de art. 7 alin. 1 din

Legea 554/2004 invocând incidența în cauză a prevederilor art. 7 alin. 5 din Legea 554/2004 care stabilesc:

(5) În cazul acțiunilor introduse de prefect, Avocatul Poporului, Ministerul Public, Agenția Națională a Funcționarilor Publici, al celor care privesc cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe sau al acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice , precum și în cazurile prevăzute la art. 2 alin. (2) și la art. 4 nu este obligatorie plângerea prealabilă.

Această excepție de la regula obligației de a realiza procedura prealabilă, care privește actele administrative care au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice, stabilită de prevederile art. 7 alin. 5 din Legea 554/2004, a fost introdusă prin Legea 212/2018.

Deși, la prima vedere, prin modificarea art. 7 alin. 5 a Legii 554/2004, realizată prin Legea 212/2018, scopul

urmărit de autoritatea legiuitoare a fost acela de a realiza o corelare a prevederilor art. 7 cu cele ale art. 1 alin. 6 din Legea 554/2004 în sensul de a se înlătura obligația persoanei vătămate de a realiza procedura prealabilă în acele situații în care autoritatea emitentă a actului sau, după caz, cea ierarhic superioară, nu mai putea dispune revocarea actului, în raport de modul de formulare a textului, pare a se fi înlăturat obligația îndeplinirii procedurii prealabile în cazul tuturor actelor administrative care au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice.

O interpretare contrară a dispozițiilor art. 7 alin. 5 din Legea 554/2004, în sensul că este obligatorie realizarea procedurii prealabile în cazul unui act administrativ cu caracter normativ care a intrat în vigoare și a produs efecte juridice, cum este cazul unei hotărâri de guvern în discuție, ar pune însă probleme din perspectiva clarității legii.

Necesitatea respectării exigențelor de calitate a legislației interne a fost subliniată în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale a României, recent, prin decizia nr. nr.12 din 14 ianuarie 2020, publicată

în Monitorul Oficial nr.198 din 11.03.2020, în cuprinsul căreia Curtea a reținut:

43. Având în vedere considerentele de principiu dezvoltate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor

Omului, Curtea Constituțională pune, în mod esențial, accentul pe respectarea exigențelor de calitate a legislației interne, legislație care, pentru a fi compatibilă cu principiul preeminenței dreptului, trebuie să

îndeplinească cerințele de accesibilitate (reglementarea să aibă caracter de normă primară), claritate (normele

trebuie să aibă o redactare fluentă și inteligibilă, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce, într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de

ortografie), precizie și previzibilitate (lex certa, norma trebuie să fie redactată clar și precis, astfel încât să

permiță oricărei persoane - care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate - să își corecteze conduita și să fie capabilă să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat). Aceste exigențe trebuie să fie inerente oricărui act normativ, cu atât mai mult unei reglementări care vizează raporturile juridice cu o autoritate publică .

Așadar, a pretinde persoanelor care invocă vătămarea drepturilor și intereselor lor legitime prin acte administrative cu caracter normativ, acte care au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice, obligația de a îndeplini procedura prealabilă, în pofida actualului conținut al prevederilor art. 7 alin. 5 din Legea 554/2004,

ar însemna să se impună acestor persoane obligația de a urma o conduită care nu reiese cu claritate din cuprinsul Legii 554/2004.

Dispozițiile art. 1 alin. 1 din Legea 554/2004 stabilesc dreptul oricărei persoane vătămate „ într-un drept al său ori într-un interes legitim ” de a formula acțiune în fața instanței de contencios administrativ prin care să solicite „ recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim ..”

Referiri la interesul legitim regăsim în cuprinsul Legii 554/2004 și la art. 1 alin. 4, art. 1 alin. 7, art. 8 alin. 1, art.

9 alin. 1.

Noțiunea de „interes legitim ” regăsită în cuprinsul Legii 554/2004 este esențial diferită și nu poate fi confundată cu interesul – condiție de exercițiu a acțiunii în contencios administrativ, interes care de asemenea trebuie să îndeplinească condiția de a fi legitim.

Art. 2 alin. 1 lit. p și r ale Legii 554/2004 definesc noțiunile de interes legitim privat și interes legitim public astfel:

- interes legitim privat - posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurat;
- interes legitim public - interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice;

Cele două noțiuni definite de lege sunt noțiuni de drept administrativ material și nu trebuie confundate cu interesul – condiție de exercițiu a acțiunii civile, privit ca fiind folosul practic urmărit prin promovarea acțiunii sau pentru continuarea exercitării acesteia.

Sintetic spus, atunci când recurge la exercițiul acțiunii în contencios administrativ reclamantul trebuie să dovedească:

- în primul rând, îndeplinirea unei condiții de drept procesual, constând în existența unui interes în promovarea acțiunii, un folos practic al exercitării sau al continuării exercitării acesteia;
- în al doilea rând, îndeplinirea unei condiții de drept material constând în vătămarea unui drept sau a unui interes legitim;

În ceea ce privește primul aspect, verificarea existenței acestuia se realizează încă de la momentul formulării cererii de chemare în judecată și de regulă nu implică administrarea unui probatoriu care să privească lămurirea elementelor de fond ale cauzei .

Pe de altă parte, îndeplinirea condiției de drept material a lezării unui interes legitim implică administrarea unui probatoriu care privește fondul cauzei.

În cauză, pornind de la faptul că efectele actelor administrative în discuție se produc *erga omnes* , deci și asupra reclamantului, acesta se poate adresa instanței de contencios administrativ solicitând anularea actului.

În plus, instanța va avea în vedere faptul că prin cererea de chemare în judecată reclamantul susemnat indică elemente care , în opinia sa , determină încălcarea drepturilor sale cum este aspectul limitării dreptului la viață privată și dreptul la libera circulație în orice interval orar. Existența chiar și a unui singur aspect de natură a vătămării drepturilor și interesele legitime ale reclamantului constituie un element suficient pentru a se considera că este îndeplinită condiția interesului.

Dispozițiile cu caracter general în privința calității procesuale sunt cuprinse în art. 36 Cod proc. civ. respectiv art. 37 Cod proc. civ.

Potrivit doctrinei calitatea procesuală presupune existența unei identități între cel care formulează cererea și cel care este titularul dreptului din raportul juridic dedus judecării (calitate procesuală activă) precum și, pe de altă parte între cel împotriva căruia este îndreptată cererea și cel obligat în același raport juridic dedus judecării (calitate procesuală pasivă).

În cazul acțiunii în contencios administrativ calitatea procesuală pasivă revine autorității publice care a determinat vătămarea drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane prin emiterea unui act administrativ nelegal.

Contenciosul administrativ subiectiv este acel control judecătoresc al actelor administrative care poate fi promovat numai de persoana al cărei drept a fost lezat prin activitatea ilicită a administrației publice, acest tip de contencios fiind fondat pe un drept subiectiv. Așadar, acest tip de contencios este declanșat la sesizarea persoanei vătămate iar în cadrul lui judecătorul este investit să constate existența și întinderea unor drepturi subiective al căror titular este persoana vătămată de administrație prin emiterea actului administrativ nelegal.

Pe de altă parte, în cazul contenciosului obiectiv, controlul legalității actelor administrative care are ca scop respectarea legii, acțiunile fiind introduse de persoane cărora legea le recunoaște această posibilitate, în nume propriu. În cazul acestei forme de contencios administrativ reclamantul urmărește să apere un drept obiectiv sau un interes legitim public, în sensul de a se verifica dacă a fost adusă atingere unor drepturi care reprezintă conținutul unei situații juridice cu caracter general și impersonal.

Solicit în consecință anularea HCNSU atacată și obligarea pârâtului la emiterea unui alt HCNSU care să cuprindă măsuri graduale de combatere a COVID 19 fără limitarea dreptului de circulație pentru subsemnatul în intervalul 22 – 5 condiționat de o declarație pe proprie răspundere deoarece îmi încalcă dreptul la libera circulație, dreptul la viață intimă și alte asemenea. Precizez că sunt tânăr – 33 de ani, sănătos, vaccinat, de profesie avocat și asociat al unei societăți cu puncte de lucru în Județul Brașov, căsătorit, plătitor de taxe și impozite, am creat locuri de muncă și mi-am îndeplinit conștiincios obligațiile față de Statul Român pe care îl respect cu toată tăria inclusiv prin

jurământul pe care l-am făcut pe Constituție să apăr drepturile omului și legile țării și așa simt că o pot face în primul rând pentru mine însumi.

În probațiune: înscrisuri

Voi solicita Avocatului Poporului să realizeze un control obiectiv de contencios administrativ.

Competență materială și teritorială

Curtea de Apel Brașov este competentă raportat la faptul că acest Comitent național este un organism interministerial cf. HG nr. 94/2014 sub conducerea viceprim ministrului pentru securitate națională.

- Coroborat cu art. 71 care prevede că CNSSU este cel care adoptă hotărâri de punere în aplicare a măsurilor prevăzute de Legea 55/2020.
- Coroborat cu art. 10 din Legea contenciosului administrativ.

Solicităm judecata în lipsă.

Fără cheltuieli de judecată.

Goga Alexandru Silviu